

Recensente: Yvonne Vinke

Maaïke Baarslag: “Ooit zal ik hoog vliegen – Mijn leven met een conversiestoornis”. Uitgeverij Boekscout, mei 2017. ISBN 978-94-0223-599-9 (Bewegingsapparaat/ Geestelijke gezondheidszorg/ Posttraumatische stressstoornis/ Verlamming/ Seksueel misbruik/ Verpleeghuis/ Afhankelijkheid/ Angst/ ED). Zie ook www.boekscout.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Boek van 250 pagina's waarin Maaïke schrijft over het ontstaan van, het leven met en de therapieën die ze volgt voor haar conversiestoornis. Daarnaast schrijft ze over de herbelevingen en angst die zij ervaart als gevolg van seksueel misbruik op haar achttiende.

“Eén van haar grootste angsten wordt werkelijkheid als 28-jarige opgenomen worden in een verpleeghuis. Maaïke is door haar conversiestoornis bedlegerig geworden en daardoor totaal afhankelijk van de mensen om haar heen. Hoe ga je hiermee om? Je kunt alleen weten hoe moeilijk het kan zijn om een conversiestoornis te hebben als je het daadwerkelijk hebt. In dit dagboek komen haar twijfels, angsten en de tegenstrijdigheden die ze ondervindt, sterk naar voren. Tegelijkertijd merk je dat hoe hulpeloos het soms ook lijkt, er constant een gevoel van vastberadenheid is en hoop op betere tijden.” - Samenvatting www.boekscout.nl

Over de schrijver:

Maaïke komt uit een gezin met een oudere zus en jonger broertje. Naast haar werk als juffrouw, gaf Maaïke een avond in de week gymnastieklessen. In de zomervakantie van 2011 zijn de eerste klachten begonnen, maart 2014 is haar carrière als leerkracht (voorlopig) tot een einde gekomen. Schrijven werd voor haar een uitlaatklep, waar dit boek het resultaat van is.

“Maaïke Baarslag (1986) is na het behalen van haar pabo-diploma als juffrouw gaan werken. Op het moment dat ze klachten krijgt, wil ze niet stoppen met haar baan. Als ze na enkele jaren verschillende behandelingen gevolgd te hebben op bed komt te liggen, zit ze letterlijk gevangen in haar lichaam. Ze kan geen kant op, praten lukt niet en ze heeft last van wegrakingen. Nu kan ze haar eigen klachten niet meer negeren. Om zich te kunnen uiten heeft Maaïke een dagboek bijgehouden.” – www.boekscout.nl

Wat viel op:

Uitgebreid verslag waarin Maaïke open schrijft over haar conversiestoornis, haar gedachten en emoties.

Citaten:

Blz. 11: “Het was zover, het nieuwe schooljaar begon nu dan echt. Ik vind het altijd even weer spannend zo'n nieuwe groep, tegelijkertijd had ik er ook zin in. De eerste dag viel mij gelijk al zwaar: pijn bij het lopen, en het bukken wilde helemaal niet, wat toch wel erg lastig was. Die middag kon ik bellen voor de uitslag. Gelukkig, in mijn bloed was niets gevonden en op de röntgenfoto's was alleen lichte slijtage boven in mijn rug gevonden. Wel gek, want daar had ik juist geen last, de pijn zat onder in mijn rug. Het advies was gewoon naar de fysiotherapie te gaan.”

Blz. 56/57. “Bij het bewandelen van dat pad moet ik juist anderen betrekken. Natuurlijk ben ik degene die over dat pad moet, maar het zou wel kunnen helpen om dingen waar ik mee zit te delen met anderen. Dat vind ik juist lastig. Ik wil anderen niet lastigvallen met mijn problemen, mijn angsten en mijn verdriet. Ik schaam mij er zelfs een beetje voor. Als ik bezoek heb wil ik juist dat het gezellig is, want anders ben ik bang dat ze niet terugkomen. Het komt nu steeds vaker voor dat mensen een wegraking bij mij hebben gezien. Ik wil ze hier liever niet mee belasten, maar ik heb het zelf niet in de hand. Hoe moet ik dat dan uitleggen terwijl ik mezelf helemaal niet meer begrijp? Waarom reageert mijn lichaam zo? Er zijn toch genoeg mensen die veel ergere dingen hebben meegemaakt dan ik en zij hebben helemaal geen klachten en kunnen doen en laten wat ze willen? ben ik dan zo zwak?”

Blz. 113: “We hebben wat geoefend met het bewegen van mijn armen, om dit zo vloeiend mogelijk te laten gebeuren. Aan het eind wilde ze nog even met de hoofdsteen omhoog, zodat ik meer in een zitstand kwam te zitten. Dit werd voor mij een beetje veel en toen ben ik in een wegraking geraakt. Pas vlak voor de lunch kwam ik weer bij. De verpleegkundige stelde voor om me na het eten te wassen en te helpen met aankleden. Toen er ’s middags een leerling-verpleegkundige naast mijn bed stond om mij te helpen zag ik het even helemaal niet zitten. Alles deed mij pijn, ik voelde mij angstig en wilde het liefst dat ze wegging. Nu lig ik dus nog steeds in mijn pyjama. Eigenlijk ook best fijn. Ik heb vandaag verder toch geen afspraken. Ik zou alleen logopedie krijgen, maar toen de logopedist kwam, zat ik nog in mijn wegraking.”

Blz. 177: “’s Nachts heb ik de laatste tijd weer meer nachtmerries. Het zijn flashbacks van jaren geleden, die ik liever niet meer zie of überhaupt aan denk. De verkrachting (ik vind het zo’n naar woord) komt steeds terug. Ik kan er niet aan ontkomen. Het lijkt weer levensecht. Dit wil ik niet. Vooral als het donker is maakt dit mij bang. Als ik dan wakker word, krijg ik soms bijna geen lucht. Mijn hart klopt dan erg hard. Zou ik daarom nu veel willen slapen overdag? Overdag dommel ik steeds weg of val ik in slaap. Dan voelt het veilig, omdat het licht is. Ook weet ik dat er regelmatig iemand van de verpleging langs kan komen en als ik overdag slaap heb ik geen last van die flashbacks.”

Recensies/Extra:

Enkele recensies van www.boekscout.nl:

- 5/5. Een aangrijpende en ingewikkelde ziekte, maar zo makkelijk beschreven en te lezen dat ik met een paar dagen het boek al uit had.
- 5/5. Zeer indrukwekkend! Bedankt dat je jouw verhaal wilde delen.
- 5/5. Top! Bijzondere inzicht in een bijzonder proces!
- 4/5. Ik vond het best indrukwekkend om het verhaal van Maaike te lezen. Vind het wel knap van haar dat ze een boek over haar ziekte wil schrijven.

Een kort artikel over het boek is te vinden op:

<http://www.jouwregiocentraal.nl/salland-centraal/algemeen/raalte-regio/maaike-uit-raalte-ik-hoop-dat-ik-met-mijn-verhaal-anderen-kan-helpen>